FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 27. OKTOBER 1983 [1]

Høje Domstol.

I henhold til artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 2727/75 af 29. oktober 1975 (EFT L 281 af 1. 11. 1975, s. 1) opkræves der en importafgift af majs og visse andre produkter, der omfattes af den fælles markedsordning for korn. Denne afgift, der fastsættes af Kommissionen, svarer til den i henhold til forordningens artikel 5 fastsatte tærskelpris for Fællesskabet efter fradrag af cif-prisen. Cif-prisen beregnes for Rotterdam, idet de gunstigste indkøbsmuligheder på verdensmarkedet lægges til grund. Disse indkøbsmuligheder bestemmes for hvert produkt på grundlag af verdensmarkedets noteringer og priser, idet disse reguleres i overensstemmelse med mulige kvalitetsforskelle i forhold til den standardkvalitet, som tærskelprisen fastsættes for. Nærmere forskrifter om bestemmelsen af cif-priser findes i Kommissionens forordning nr. 156/67 af 23. juni 1967 (EFT 1967, s. 101), som blev opretholdt ved forordning nr. 2727/75. Grundprincippet er, at »[Kommissionen] ved bestemmelsen af ... cif-priser ... tager hensyn til alle tilbud på verdensmarkedet, som den gennem medlemsstaterne eller egne informationer får kendskab til, samt til noteringen på de for den internationale kornhandel vigtige børspladser. Kommissionen bestemmer cif-priserne på grundlag af de ifølge dens informationer gunstigste, faktiske indkøbsmuligheder«, hvorved der hjemles visse undtagelser samt mulighed for justeringer. Kommissionen kan udelukke visse tilbud, f.eks. hvis der er tale om småpartier, der ikke er repræsentative, eller dersom den almindelige prisudvikling eller de for Kommissionen foreliggende informationer giver denne anledning til at antage, at den pågældende tilbudspris ikke er repræsentativ for den faktiske udvikling på markedet.

Kommissionen skal således bestemme cif-priserne på grundlag af de foreliggende informationer, om end dette efter min opfattelse betyder, at Kommissionen skal træffe foranstaltninger for at sikre, at den har de oplysninger, der er nødvendige, for at den kan løse sin opgave forsvarligt. Bortset herfra kan Kommissionen udøve et vist skøn i forbindelse med bestemmelsen af cif-prisen. Når cif-prisen først er bestemt, sker fastsættelsen af importafgiften ved hjælp af en rent matematisk beregning.

Ved skrivelse af 12. oktober 1981, hvori der henvistes til en tidligere telefonsamtale, gjorde advokaten for NV Tradax Graanhandel Kommissionen opmærksom på, at hans klient lejlighedsvis, når selskabet var blevet afkrævet en importafgift på korn, havde måttet spørge sig selv, hvorledes Kommissionen i praksis foretog bestemmelsen af de cif-priser, der var nødvendige som grundlag for fastsættelsen af afgiften. Firmaet havde navnlig ikke kunnet forstå, hvorledes og ved hvilke metoder Kommissionen havde

1 — Oversat fra engelsk.

beregnet cif-prisen for den 28. oktober 1980 til 164 USD og til 167 USD for de tre følgende dage. Idet advokaten over for Kommissionen henviste til de omstændigheder, der skal tages i betragtning i henhold til forordningen, udbad han sig (a) omlysning om, hvorvidt der i medfør af forordningens bestemmelser var foretaget justeringer (b) en angivelse af de konkrete forhold, der var lagt til grund ved bestemmelsen af de omhandlede priser, samt (c) adgang til at gennemse de relevante dokumenter.

Da sagsøgerens advokat ikke modtog noget svar, fremsendte han den 24. november 1981 et brev af tilsvarende indhold, hvori han forbeholdt sig ret til at indbringe en sag for Domstolen i medfør af traktatens artikel 175, dersom Kommissionen ikke traf en afgørelse inden to måneder.

Kommissionens svar af 14. december 1981 (underskrevet af Williamson, som på daværende tidspunkt var assisterende generaldirektør for landbruget) udtalte blot, at priserne var blevet bestemt i nøje overensstemmelse med forskrifterne.

Tradax har derefter anlagt sag med påstand om, (a) at det i henhold til traktatens artikel 175 statueres, at Kommissionen har undladt at træffe en afgørelse i forhold til Tradax trods påkrav herom, (b) annullation i henhold til artikel 173 af Kommissionens skrivelse af 14. december, som hævdes at være en beslutning i forhold til Tradax, samt (c) erstatning i henhold til artikel 215, idet Kommissionen ved at nægte at oplyse de faktiske omstændigheder og ved at nægte at fremlægge dokumenterne har begået en tjenestefejl, der har påført Tradax et tab, som firmaet opgør til 1 HFL.

Kommissionen har for samtlige påstandes vedkommende påstået afvisning, subsidiært frifindelse under henvisning til, at de er ubegrundede, og den har mere subsidiært gjort gældende, at dersom den første påstand afvises, kan heller ikke de andre påstande antages til realitetsbehandling, eftersom de er subsidiære i forhold til den første. Denne sidstnævnte påstand kan jeg under ingen omstændigheder støtte. Det må efter min opfattelse stå sagsøgeren frit for at nedlægge de tre påstande alternativt. Det er indlysende, at der ikke kan gives sagsøgeren medhold både i den første påstand, fordi Kommissionen har truffet en afgørelse, kan der stadig stå det spørgsmål tilbage, hvorvidt en given afgørelse er ugyldig på grund af ulovlighed. Jeg kan ikke i den foreliggende sag finde nogen holdbar begrundelse for, at de tre påstande ikke skulle kunne behandles alternativt, således at der først tages stilling til den første påstand og derefter til de andre, hvis der ikke kan gives medhold i den første.

Kommissionen har påstået afvisning, for så vidt angår påstanden, der støttes på artikel 175, fordi Kommissionen ikke havde pligt til at imødekomme anmodningen; alternativt har Kommissionen gjort gældende, at Williamson's brev indeholdt en afgørelse, for så vidt som det deri udtaltes, at bestemmelserne var blevet overholdt, samt at det ikke var nødvendigt at give yderligere oplysninger, især fordi Williamson's brev holdt muligheden åben for, at der kunne anmodes om nærmere enkeltheder. Endvidere har Kommissionen anført, at det omhandlede svar måtte sidestilles med en udtalelse eller en henstilling og derfor ikke kan gøres til genstand for et søgsmål i henhold til artikel 175. Efter Kommissionen opfattelse tilsigtede henvendelsen under alle omstændigheder at opnå oplysninger eller en afgørelse af

generelt indhold — til forskel fra en afgørelse, der særligt vedrørte Tradax — og den burde derfor have været rettet til Rådet.

Det afgørende spørgsmål i forbindelse med hver af de tre påstande er, om der bestod en retlig forpligtelse til at give de ønskede oplysninger, og det forekommer mig mere hensigtsmæssigt at henregne dette spørgsmål til realiteten end til formaliteten. Jeg mener derfor ikke, at påstanden i henhold til artikel 175 bør afvises på grundlag af en forudgående stillingtagen til, om, der forelå en sådan pligt. Jeg kan heller ikke godtage det synspunkt, at den omhandlede påstand skal afvises, fordi svaret måtte sidestilles med en udtalelse eller en henstilling. Det var efter min mening ingen af delene, og jeg ser ingen grund til at indføre endnu en gruppe retsakter, der ikke kan prøves ved Domstolen, nemlig »retsakter, der må sidestilles med henstillinger eller udtalelser«. Endvidere bemærkes, at selv om det klart fremgik af henvendelserne fra Tradax, at selskabet var interesseret i Kommissionens almindelige praksis, må det lægges til grund, at Tradax — uanset at der ikke er ført bevis herfor — gennemførte importforretninger på de fire relevante datoer, at selskabet blev afkrævet importafgiften, samt at det er af den opfattelse, at de af Kommissionen bestemte cif-priser, der lå til grund for fastsættelsen af de omhandlede afgifter, var for lave. Efter min opfattelse må indsigelsen om, at påstanden skal afvises som følge af dens generelle indhold, derfor forkastes.

Spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen traf en afgørelse, kan i en vis forstand både henregnes til formaliteten og realiteten. Eftersom der kan blive tale om at afsige dom i henhold til artikel 175, dersom der ikke blev truffet afgørelse, finder jeg, at spørgsmålet, der skal besvares på grundlag af en fortolkning af brevet, bør betragtes som et realitetsspørgsmål.

Det kan efter min mening ikke antages, at det med det omhandlede brev blev tilsigtet af holde muligheden åben for en videre drøftelse, eller at det indeholdt en opfordring til at fremsætte anmodninger om yderligere enkeltheder vedrørende de konkret nævnte datoer. Det kan heller ikke anses som en simpel bekræftelse af, hvad man måtte forvente, nemlig at Kommissionen havde overholdt retsreglerne, uden imidlertid at træffe afgørelse om, hvorvidt der var pligt til at give nærmere oplysninger og fremlægge dokumenter.

Brevet må efter min opfattelse forstås som en afvisning af at give disse oplysninger, hvilket standpunkt harmonerer med Kommissionens anbringende om, at den ikke var forpligtet til at give disse oplysninger på dette stadium. Herefter mener jeg, at Kommissionen faktisk tog stilling og således ikke undlod at træffe en afgørelse i forhold til sagsøgeren efter dennes anmodning derom. Følgelig skal påstanden i henhold til artikel 175 efter min mening afvises.

For så vidt angår påstanden i henhold til artikel 173, har Kommissionen (udover det allerede omtalte argument vedrørende påstandenes indbyrdes afhængighed) påstået afvisning, fordi der ikke foreligger en »beslutning« i den omhandlede artikels forstand; Kommissionen har herved anført, at den ikke var bindende, ikke tilsigtede at fremkalde retsvirkninger, ikke gav udtryk for institutionens standpunkt som slutresultat af en procedure samt under alle omstændigheder ikke var underskrevet af en kompetent tjenestemand.

Selv om brevet ikke i formen fremtræder som en beslutning, må det efter min opfattelse forstås som en nægtelse af at give de ønskede oplysninger og som en stiltiende afvisning af, at sagsøgeren på det pågældende stadium havde noget som helst retskrav på at få oplysningerne. Jeg kan vel tilslutte mig Kommissionens anbringende om, at blot fordi det antages, at Kommissionen har handlet i artikel 175's forstand, følger det ikke heraf, at det, den foretog sig, havde karakter af en beslutning som omhandlet i artikel 173. Ikke desto mindre — og uanset alt hvad Kommissionen har anført vedrørende formuleringen af brevet samt vedrørende de omstændigheder, som efter dens opfattelse skal foreligge bevist, for at en handling kan anses for »en beslutning« — gav det pågældende brev klart udtryk for Kommissionen opfattelse, og det fastlagde sagsøgerens retsstilling i forhold til Kommissionen, og det kunne kun, om overhovedet, anfægtes ad retslig vej. Efter min opfattelse var det en beslutning i artikel 173's forstand. Kommissionen har dernæst ikke underbygget sit anbringende om, at Williamson ikke havde kompetence til at underskrive et brev af denne art. Det måtte netop formodes, at besvarelsen af sagsøgerens breve i denne sag lå inden for hans kompetence til at handle på Kommissionens vegne. Jeg mener derfor ikke, at påstanden i henhold til artikel 173 skal afvises.

For så vidt angår erstatningspåstanden, har Kommissionen påstået afvisning under anbringende af, at der i henhold til Domstolens praksis kun kan gives medhold i en sådan påstand, dersom der foreligger en krænkelse af et højerestående retsprincip eller i det mindste en åbenbar og grov tjenestefejl fra Kommissionens side. Jeg mener ikke, at Domstolens praksis i sager om den økonomiske politik nødvendigvis er afgørende for bedømmelsen af den foreliggende sag. Under alle omstændigheder foretrækker jeg i en sag som den foreliggende at anse spørgsmålet som et realitetsspørgsmål fremfor som et formalitetsspørgsmål. Den omstændighed, at tabet som følge af nægtelsen af at meddele oplysninger er fastsat til et symbolsk beløb på 1 HFL, indebærer ikke efter min opfattelse, at sagen nødvendigvis skal afvises. Dersom en part alene kan indbringe en sag for Domstolen ved at nedlægge påstand om en symbolsk erstatning, bør han være berettiget hertil. Efter min opfattelse skal erstatningspåstanden derfor ikke i det hele afvises.

Det afgørende spørgsmål i henhold til artikel 173 (forudsat at der er tale om en beslutning) og i henhold til artikel 215 (uafhængigt af om der kan nedlægges en påstand i henhold til artikel 173) er (ligesom det ville være i henhold til artikel 175, såfremt Domstolen antager, at der ikke var truffet en afgørelse), om Kommissionen er retligt forpligtet til at give de ønskede oplysninger. Sagsøgerens opfattelse går i det væsentligste ud på, at en importafgift af den omhandlede art kun er retmæssig, dersom den pålægges i henhold til den fremgangsmåde, der er fastsat i forordningerne; en person, som skal betale afgiften, har ret til at skaffe sig vished for, at Kommissionen handler retmæssigt; dette er han kun i stand til, såfremt han kender det materiale, der lå til grund for bestemmelsen af cif-prisen og for den senere automatiske fastsættelse af importafgiften. Det er tidkrævende samt et misbrug af Domstolene, hvis en person er tvunget til at anfægte en importafgift under en retssag uden at have kendskab

til de oplysninger, der forelå for Kommissionen, og som muligvis vil vise, at den handlede med fuld føje, selv om cif-prisen, bedømt på grundlag af det materiale, der forelå for den pågældende, tilsyneladende var forkert. Det anførte får særlig vægt i betragtning af, at beslutningen skal træffes på grundlag af de oplysninger, Kommissionen er i besiddelse af, og ikke på grundlag af et materiale, der hidrører fra en bestemt udenforstående kilde og dermed kan verificeres.

Kommissionen har heroverfor anført, at de omhandlede importafgifter skal fastsættes hurtigt, med ganske kort varsel samt for de mange produkter, der er omfattet af de forskellige markedsordninger. Det ville efter Kommissionens opfattelse føre til kaotiske tilstande i forvaltningen, dersom enhver på begæring kunne kræve oplysning om alle de faktorer, der tilsammen indgår i den proces, der resulterer i fastlæggelsen af en cif-pris. Kommissionen har endvidere anført, at det kan tænkes, at visse oplysninger søges indhentet i spekulativt øjemed, hvilket kunne give anledning til vanskeligheder i fremtiden, hvis de erhvervsdrivende uden for Fællesskabet ville blive mindre imødekommende med hensyn til at give oplysninger.

Det er indbydende, at Kommissionen beslutning, hvorved der fastsættes en cif-pris i henhold til de i forordningerne fastsatte bestemmelser, må være undergivet retslig legalitetsprøvelse, selv under forbehold af den skønsmargen, der tilkommer Kommissionen med hensyn til fremskaffelsen af oplysninger, bedømmelsen heraf samt foretagelsen af justeringer. Under en sådan prøvelse skal de oplysninger, som Kommissionen har bygget på, fremlægges for den ret, der foretager prøvelsen. Kommissionen har klart givet udtryk for, at disse oplysninger ville blive stillet til rådighed, såfremt der verserede en sag om lovligheden af en bestemt importafgift ved en kompetent ret.

Kan der kræves mere af Kommissionen end dette? Der kan ikke være tale om, at Kommissionen skulle have pligt til at meddele disse oplysninger til nogen som helst andre end en importør, der skal betale importafgiften, og spørgsmålet er, om han har et retligt krav herpå, selv om der ikke er blevet anlagt sag. Forordningerne indeholder ikke selv nogen bestemmelse om, at oplysninger skal meddeles på begæring, men sagsøgeren har hævdet, at det følger af visse højerestående fællesskabsretlige grundsætninger, at en importør har ret til oplysningerne, både hvad angår den almindelige fremgangsmåde og vedrørende særskilte datoer. Nægtelsen af at give oplysningerne var efter sagsøgerens opfattelse i strid med den almindelige grundsætning om god forvaltning, med legalitetsprincippet og retsbeskyttelsesprincippet samt med retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

Jeg mener ikke, at retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning kan påberåbes i en sag som den foreliggende, hvor der alene er rejst krav om oplysninger, hvorimod det ikke er gjort gældende — eksempelvis — at retsreglerne ikke, medmindre det er bydende nødvendigt, bør ændres med virkning for forretningsmæssige dispositioner, der er truffet under den forudsætning, at reglerne ikke ville blive ændret, i hvert fald ikke uden overgangsbestemmelser. Jeg kan heller ikke anerkende en almindelig retsgrundsætning om, at kravene til god forvaltning nødvendigvis forefindes som retsregler, der kan håndhæves ved domstolene. Det kan tænkes, at det er et væsentligt træk ved en god forvaltning, at der opretholdes et effektivt arkivsystem, uden at dette dog kan gennemtvinges ad retslig vej. Der kan forekomme retsregler af samme indhold som

kravene til god forvaltning (f.eks. med hensyn til princippet om ret og rimelighed og proportionalitetsprincippet); man kan endvidere forestille sig, at kravene til god forvaltning kan være en kilde til nærmere oplysning om retsreglerne. De to regelsæt er ikke nødvendigvis identiske. Når det således sker, at retterne påbyder en bestemt handling foretaget under henvisning til princippet om god forvaltning, er dette et udtryk for, at der savnes en præcis retsregel, som en part kan søge håndhævet ad rettens vej. Jeg mener heller ikke, at der som hævdet findes et almindeligt eller ubetinget princip i fællesskabsretten, hvorefter fællesskabsinstitutionerne skal give oplysninger til personer, der berøres af Fællesskabets retsakter, bortset fra tilfælde, hvor dette er udtrykkeligt hjemlet, eller der verserer en retssag. De af sagsøgeren anførte bestemmelser i medlemsstaternes lovgivning, som ud fra ønsket om at skabe større åbenhed omkring forvaltningen, hjemler offentlighed vedrørende de oplysninger, forvaltningen er i besiddelse af, kan siges at støtte det synspunkt, at der burde fastlægges retningslinjer ved særlige eller almindelige bestemmelser. Jeg kan ikke se, at synspunktet fører til, at der må antages at gælde en almindelig »uskreven retsgrundsætning«, som sagsøgeren kan påberåbe sig i den foreliggende sag. Den omstændighed, at Domstolen i konkurrencesager og i tjenestemandssager har fastslået, at en person har ret til at udtale sig og til at få kendskab til de klagepunkter, der gøres gældende over for ham, fører efter min opfattelse ikke til den konklusion, at så snart der er fastsat en importafgift for samtlige erhvervsdrivende (eftersom det ikke hævdes, at der gælder en ret til oplysninger, før afgiften er fastsat), skal disse oplysninger gives til de enkelte erhvervsdrivende.

Det egentlige spørgsmål er efter min opfattelse, om det følger af legalitets- og retsbeskyttelsesprincipperne, at den erhvervsdrivende efter anmodning kan kræve disse oplysninger, således at han kan forvisse sig om, at Kommissionen handler i overensstemmelse med retsreglerne, når den fastsætter priserne.

Jeg mener ikke, at den omstændighed at der — måske hver eneste dag — skal indhentes og vurderes oplysninger under tidspres, er en gyldig indvending over for et krav om, at der efterfølgende skal gives oplysninger; anbringendet om, at oplysningerne kan tænkes anvendt i spekulativt øjemed, har heller ikke megen vægt, hvis der forløber et tidsrum mellem indgåelsen af henholdsvis fremsættelsen af de relevante kontrakter eller tilbud og det tidspunkt, da oplysningerne bliver givet. På den anden side bemærkes, at selv om forvaltningsmyndighederne ofte, når der ved hjælp af retsafgørelser søges opnået en friere praksis på dette område, prøver at imødegå dette ved alamerende udtalelser om, at »man vil bliver oversvømmet med henvendelser«, — en frygt der ofte viser sig at have været uberettiget — kan der ikke være megen tvivl om, at det ville skabe administrative vanskeligheder for Kommissionen, såfremt enhver importør, der skal betale en importafgift, kan kræve oplysninger om alle enkeltheder i det materiale, Kommissionen sidder inde med vedrørende samtlige de berørte produkter og for en hvilken som helst dag.

Jeg ville ikke anse disse vanskeligheder for afgørende, såfremt borgerens ret til at opnå en prøvelse af retmæssigheden af

de trufne foranstaltninger ikke var tilfredsstillende beskyttet på nogen andre måder. Sagsøgeren har anført, at det kan være vanskeligt for den erhvervsdrivende at opnå en prøvelse af disse grænser, (a) fordi han ikke som enkeltperson kan anlægge sag i henhold til artikel 173 med påstand om, at en beslutning om fastsættelse af importafgiften er ugyldig, og (b) fordi han ikke effektivt kan anfægte gyldigheden af en beslutning, når han ikke er bekendt med de oplysninger, Kommissionen havde. Eftersom Kommissionen ikke nødvendigvis vil være part i en sag ved en national ret, kan sagsøgeren være afskåret fra at opnå dom for, at oplysningerne skal gives.

Selv om det antages, at den førstnævnte indsigelse er holdbar — dette vil jeg ikke tage stilling til — er det min opfattelse, at dersom en person, der sagsøges til betaling af en importafgift, eller som ønsker at opnå en prøvelse af interventionsorganets ret til at opkræve den, fremsætter en indsigelse vedrørende lovligheden af den fastsatte sats, er Kommissionen forpligtet til — eftersom spørgsmålet vedrører fællesskabsretten — såvel over for retten som over for sagsøgeren, at fremlægge de oplysninger, der er nødvendige eller væsentlige for afgørelsen af spørgsmålet. Der kan foreligge særlige fortrolighedshensyn i visse sager, men bortset herfra er det min opfattelse, at det som Kommissionen i praksis er villig til at gøre, nemlig at stille oplysningerne til rådighed, bør betragtes som en juridisk forpligtelse.

Dette betyder teoretisk, at en erhvervsdrivende kan blive nødsaget til at anlægge sag, før han kan gennemtvinge aktindsigt vedrørende dokumenter, som, hvis han havde været i besiddelse af dem, ville have vist, at han ikke havde grundlag for at anlægge sag. Dette er uheldigt, men mindre betænkeligt end at give ubegrænset adgang til oplysninger. Kommissionen er i stand til at forhindre, at situationen opstår. Efter min mening bør Kommissionen nemlig i en situation, hvor en erhvervsdrivende har rejst spørgsmål om gyldigheden af en bestemt importafgift eller cif-pris, og spørgsmålet på grund af de angivne grunde eller faktiske omstændigheder kræver et svar, under henvisning til princippet om god forvaltningspraksis, om end ikke som en retlig forpligtelse, meddele den pågældende hvilke faktiske omstændigheder, der lå til grund for fastsættelsen. Det er Kommissionen tilsyneladende rede til at gøre, dersom det ved en kontrol viser sig, at den har begået en fejl. Efter min opfattelse bør Kommissionen også gøre det, såfremt den kommer til det resultat, at den har handlet korrekt. Det er under alle omstændigheder en vanskelig opgave for en erhvervsdrivende at påvise en retsvildfarelse inden for et sådant område, og det kan være fuldt så tilfredsstillende at konstatere, at systemet fungerer, som det skal, som at konstatere at hans mistanke var begrundet. Hvis den erhvervsdrivende ikke modtager tilstrækkelige oplysninger eller et svar, der tilfredsstiller ham, så beskyttes hans rettigheder efter min opfattelse ved, at disse oplysninger fremlægges under den retssag, hvorunder gyldigheden af en importafgift anfægtes.

Det kan ikke afvises, at der under særlige omstændigheder indtræder en forpligtelse til at give oplysninger af den heromhandlede art på et tidligere tidspunkt end under en retstvist, således f.eks. såfremt omstændighederne i en given sag så åbenbart gør en forklaring påkrævet, at Kommissionen må være retligt forpligtet til at meddele de oplysninger, som dens fastsættelse byggede på.

Det er imidlertid ikke nemt at formulere en sådan regel i almindelige vendinger uden herved at give anledning til større vanskeligheder end ved en regel om, at der i normalsituationen først indtræder en retlig forpligtelse, når et søgsmål er blevet iværksat, og altid med det forbehold at Kommissionen har mulighed for at undgå en retssag ved at give de relevante oplysninger i de tilfælde, hvor dette bør ske.

Under alle omstændigheder er det ikke min opfattelse, at Kommissionen i den foreliggende sag har tilsidesat nogen retlig forpligtelse. For det første var de stillede spørgsmål af generelt indhold, idet de vedrørte fremgangsmåderne til fastsættelse af prisen. Jeg ville have fundet det bedre, dersom der var blevet givet en fyldigere redegørelse for den gældende praksis, også selv om der ikke var blevet oplyst konkrete faktiske omstændigheder og tal. For det andet angik de stillede spørgsmål fire bestemte datoer. Det fremgik på ingen måde af de to breve, at der på grundlag af noget af de anførte faktiske forhold eller synspunkter opstod et ugyldighedsspørgsmål.

Sagsøgeren har følgelig efter min opfattelse ikke underbygget sine påstande i henhold til traktatens artikler 173, 175 eller 215. Kommissionen bør efter min opfattelse frifindes, og sagsøgeren bør betale Kommissionens sagsomkostninger.